

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzje Komisji z dnia 6 i 9 kwietnia 2021 r. oraz z dnia 4 maja 2021 r. o odzyskaniu kwot, które zostały mu nienależnie wypłacone z tytułu ulgi podatkowej na dzieci, skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 85 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Skarżący uważa w tym względzie, że przesłanki przewidziane w art. 85 w odniesieniu do zwrotu nadpłaconych kwot nie zostały spełnione.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, jako że w niniejszym przypadku trzy przesłanki zaistnienia uzasadnionych oczekiwań, wskazane w mającym zastosowanie orzecznictwie, są spełnione.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2022 r. – NY/Komisja

(Sprawa T-21/22)

(2022/C 95/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: NY (przedstawiciele: A. Champetier i S. Rodrigues, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji oraz, w razie potrzeby, drugiej zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji z dnia 14 kwietnia 2021 r. oddalającą wniosek o odszkodowanie, złożony w dniu 22 grudnia 2020 r. skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji i zasady bezstronności. Skarżący uważa, że przy dochodzeniu roszczenia odszkodowawczego wymóg bezstronności nie został zachowany, zarówno z subiektywnego, jak i obiektywnego punktu widzenia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do nietykalności i godności oraz istnienia kilku oczywistych błędów w ocenie. Skarżący podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze spoczywającego na niej obowiązku zachowania i ochrony jego godności i nietykalności, zważywszy na przemoc, jakiej dopuścili się wobec niego pracownicy służb bezpieczeństwa. Stwierdzenie tej przemocy było obarczone oczywistymi błędami w ocenie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości, ponieważ skarżący nie otrzymał pełnego wsparcia, jakiego miał prawo oczekiwać od strony pozwanej.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2022 r. – Grail/Komisja

(Sprawa T-23/22)

(2022/C 95/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grail LLC (Menlo Park, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Little, Solicitor, adwokaci J. Ruiz Calzado, J. M. Jiménez-Laiglesia Oñate i A. Giraud)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 października 2021 r. w sprawie przyjęcia na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 pośrednich środków w sprawie COMP/M.10493 – Illumina/GRAIL;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy podważa właściwości Komisji do przyjęcia rozpatrywanej decyzji. Wobec faktu, że Sąd orzekł w sprawie T-227/21, iż sześć decyzji o odesłaniu przyjętych przez Komisję w dniu 19 kwietnia 2021 r. na podstawie art. 22 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 było niezgodnych z prawem, Komisja nie miała kompetencji do przyjmowania decyzji na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszeń prawa i błędnych ustaleń faktycznych, których dopuściła się Komisja w ramach interpretacji, stosowania i uzasadnienia wymogów prawnych przyjęcia decyzji na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004.
 - W decyzji błędnie pominięto fakt, że Hold-Separate Commitments (zobowiązania do utrzymania rozdzielności) przyjęte przez spółkę Illumina po nabyciu akcji GRAIL Inc. i zgłoszone Komisji, uniemożliwiły stronom dokonanie koncentracji w rozumieniu art. 7 rozporządzenia nr 139/2004.
 - W decyzji brak jest rzeczowego omówienia warunków konkurencji istniejących w chwili przyjęcia decyzji i wskazania, w jaki sposób nabycie przez spółkę Illumina akcji GRAIL Inc. ograniczyło skuteczną konkurencję lub miało ograniczyć skuteczną konkurencję zanim Komisja miała możliwość przyjąć ostateczną decyzję co do istoty sprawy.
 - W decyzji nie wskazano żadnej pilnej potrzeby, która uzasadniałaby przyjęcie pośrednich środków, ponieważ w ciągu kilku miesięcy między przyjęciem spornej decyzji a przyjęciem decyzji co do istoty koncentracji nie mogło się wydarzyć nic istotnego pod względem skutków dla konkurencji na rynkach, na które koncentracja wywiera wpływ.
 - Decyzja jest obarczona wadliwością w zakresie w jakim narusza prawo przyjmując, że na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 Komisja jest uprawniona do przyjęcia pośrednich środków w celu zapewnienia skuteczności hipotetycznej przyszłej decyzji na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 139/2004.
 - Nałożenie szczególnego obowiązku na GRAIL jest niezgodne z art. 8 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004, ponieważ nie jest ono ani konieczne ani proporcjonalne.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2022 r.– Canai Technology/EUIPO – WE Brand (HE&ME)

(Sprawa T-25/22)

(2022/C 95/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canai Technology Co. Ltd (Guangzhou, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci J. Gallego Jiménez, E. Sanz Valls, P. Bauzá Martínez, Y. Hernández Viñes i C. Marí Aguilar)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: WE Brand Sàrl (Luksemburg, Luksemburg)